

Toespraak van de voorzitter

De voorzitter: Op deze tweede dinsdag van oktober, de door de Grondwet bepaalde datum, openen wij de laatste zitting van een – u zal het zeker met me eens zijn – nogal bijzondere zittingsperiode. De zitting die vandaag, op 8 oktober 2013, geopend wordt, zal, zoals u allen weet, eindigen met de parlementsverkiezingen van 25 mei volgend jaar, over enkele maanden al. Wij komen dus in de laatste rechte lijn van deze ingekorte zittingsperiode, met een zeer drukke agenda en in een verkiezingsjaar. Wij weten allemaal wat dat betekent voor onze agenda en ons werktempo, en ik hoop dat dat geen al te negatieve impact zal hebben op de sfeer waarin wij zullen werken.

In dat verband, en dit komt zeker niet zo vaak voor, vatten wij onze werkzaamheden vanmiddag meteen aan met de bespreking van een reeks wetsontwerpen en –voorstellen die de onderscheiden commissies tijdens het reces hebben aangenomen.

Tijdens deze zitting zullen ook alle initiatieven die gedurende de zittingsperiode werden genomen, hun beslag krijgen, waaronder de zesde staatshervorming. Maar wij mogen niet al onze energie in die opdracht investeren.

Wij moeten ook ons Reglement aanpassen aan de wettelijke en grondwettelijke wijzigingen, inzonderheid op het stuk van deontologie, het horen van ministers en initiatiefverslagen. Wij moeten ons, in een gemengde commissie van Kamer en Senaat, verder buigen over de eventuele invoering van een federale kieskring en wij moeten blijven nadenken over de toekomstige organisatie van de Kamer en de betrekkingen met de nieuwe Senaat.

Tegelijk zullen wij de begrotingsmaatregelen en het economische herstelplan bespreken die de regering heeft aangekondigd om aan de nieuwe Europese eisen te voldoen, wat eveneens binnen kortere termijnen moet gebeuren. Er moet nog een indrukwekkend aantal belangrijke wetsontwerpen en –voorstellen worden ingediend én aangenomen.

En voor dat alles hebben we nog maar zes maanden de tijd ...

Ik breng tevens in herinnering dat wij maatregelen hebben genomen met betrekking tot ons statuut, conform de regeringsverklaring. De parlementaire basisvergoeding werd met 5 procent verminderd met ingang van 1 januari 2012. Sinds 1 januari 2012 zijn ook de vergoedingen voor het uitoefenen van bijzondere functies bij het Bureau van de Kamer of het College van quaestoren verlaagd, met 20 procent voor de Kamervoorzitter, met 15 procent voor de ondervoorzitters en met 5 procent voor de andere functies. Het aantal quaestoren werd teruggeschroefd van 6 tot 4. Ten slotte hebben wij ook de parlementaire pensioenregeling herzien: berekening in 36sten in plaats van in 20sten, verhoging van de pensioenleeftijd van 55 tot 62 jaar, met ingang van 1 juni 2014.

De ophef in de media en in de politieke wereld die de voorbije weken ontstaan is, toont aan hoezeer onze voorbeeldfunctie als richtsnoer moet dienen bij het uitoefenen van onze opdracht.

Wij hebben beslist de uittredingsvergoeding voor een Kamerlid dat vrijwillig opstapt om een functie in de privésector op te nemen, stop te zetten. Wij hebben zo een aantal bepalingen die al bestonden voor leden die vertrekken naar de openbare sector, uitgebreid tot de privésector. Wij zullen nog verder moeten sleutelen aan de uittredingsvergoedingen, met name ingeval een lid niet herverkozen wordt of niet meer opkomt voor de verkiezingen, en dit uiteraard tegen het einde van de zittingsperiode 2014-2019.

Wij zullen ons ten slotte grondig bezinnen over de organisatie van de nieuwe Kamer. We moeten een oplossing vinden, rekening houdend met de onzekerheid van de status van parlements lid én met de geloofwaardigheid die wij de Natie verschuldigd zijn.

Ik val misschien in herhaling, maar onze Assemblee moet bewijzen dat zij de taak die de kiezer ons heeft toevertrouwd, efficiënt kan uitvoeren. Te dien einde moet zij ook over de nodige middelen beschikken. Het gaat hier om de kwaliteit van het parlementaire werk, ten behoeve van de kwaliteit van de democratie.

We hebben geen tijd te verliezen; we moeten de bevolking tonen dat wij in staat zijn oplossingen aan te reiken voor de talrijke problemen waarmee onze samenleving geconfronteerd wordt, dat wij in staat zijn de immense uitdagingen aan te gaan die ons nog wachten, dankzij de kwaliteit van ons wetgevend werk.

Kortom: het blijft mijn permanente bekommernis de kwaliteit van de debatten in de commissies en in de plenaire vergadering te waarborgen, met respect voor de oppositie en voor de meerderheid, en voor elk lid van onze Assemblee, waarbij ik ook oog wil hebben voor de werkomstandigheden van ons personeel.

De eindsprint die wij thans inzetten, zal ongetwijfeld een hindernissenkoers worden. Maar ik zie dit met een gerust gemoed tegemoet, ik heb vertrouwen in onze Assemblee en in u allen, die er zitting in hebben. Laten we blijf geven van moed en zelfverloochening om onze taak tot een goed einde te brengen, en dan zal de burger-kiezer oordelen, te zijner tijd. We mogen ons niet verliezen in of in de val trappen van speculaties over de toekomst, die worden aangewakkerd door allerlei aankondigingseffecten in het luchtledige, even vluchtig als vergankelijk.

Ik dank u voor uw vertrouwen, en ik reken op u. (*Applaus*)